

Oscar ödüllü yönetmenden, bir yaz tatilinde her şeyin
değişebileceğini anlatan bir hikâye.



Suyun Bizi Götürdüğü Yer



ALAN BARILLARO



Yolların nehirlerle dönüştüğü zamanlar vardır. Seni istesen de istemesen de uzaklara, evinden çok uzaklara götürecek güçlü akıntılara sahip nehirlere.



Büyükbabası gece vakti arabayı kullanırken Ava annesine kötü bir şey olacağı hissinden kurtulamıyordu. Bu düşünce, yol kenarındaki ağaçların üzerinden güneş doğarken bile hâlâ zihnini kemirip duruyordu.

Annesinin gebeliğinde komplikasyon geliştiğini, bu andan itibaren Ava'nın evde olmasının annesine yardımcıdan çok yük olacağını söylemişti doktor. Ava bu kelimeye takılıp kalmıştı. *Yük*. O küçük muayenehanede oturmuş annesinin elini tutarken doktor, ondan böyle bahsetmişti.

Anne babası aksini söylemişti. Her on bir yaşındaki çocuk kadar yardımcı olabilirdi ama yine de o hafta sonu büyükbabası onu göle götürmek için gelmişti. Babasının kendi anne babasıyla yazlarını geçirdiği, küçük bir adanın üzerinde bir kulübelerinin olduğu uzaklardaki bir göle. *Yük*. Bu kelime kulaklarında uğulduyordu. O an anlamıştı Ava, her kelime eşit de-



ğildi. Bazı kelimelerin gücü vardı. Biri, kelimeleri sesli dile getirmeye karar verdiğinde, hayatının tüm gidişatını değiştirme güçleri vardı.

Yol çakıl taşına döndü ve göl görüldü. “İşte geldik,” dedi nonno* boş marinaya park ederken. “Gördün mü? Erken yola çıkınca tüm gün bize kaldı.” Büyükbabası kasabada yaptığı alışverişin torbalarını kollarına alıp rıhtıma taşıdı. Körfezde hâlâ sabah pusu vardı. Ava büyükbabasını takip etti, yere düşen çiyden valizinin tekerlekleri tanıdık teneke tekneye kadar iz bıraktı.

Valizi kucağında baş tarafa oturdu. “Göle gelmeyi özledin mi?” diye sordu nonno teknenin arka tarafına takılı motoru çalıştırırken.

Ava başıyla onayladı ama bunu düşünmüyordu. Geride bıraktığı şeyi düşünüyordu sadece. Büyükbabasıyla büyükannesinin evine defalarca gelmişti ama ilk defa bir yerlere yalnız başına yollanmıştı.

* (İta.) büyükbaba

Marina arkalarında giderek küçülürken nonno gülümsedi. Ava onun endişeli olup olmadığını anlayamıyordu. Yetişkin olduğunda bazı şeyleri saklamakta da uzmanlaşıldığını düşündü. Gününüze devam etmeyi öğreniyordunuz ve teknelere binip insanlar ağladığınızı görmesin diye yüzünüzü valizinizin ardına saklamanıza gerek kalmıyordu.

Nonno teknenin burnunu kulübeye doğru yönlendirirken motor güürüldedi. “Bak.” Büyükbabası motorun sesini bastırarak seslendi. Parıldayan güneşe karşı gözlerini kısmış, bir eliyle uçmasın diye şapkasını tutarken başıyla koyun diğer tarafını işaret ediyordu. “Nonna* orada.”

Ava'nın büyükannesi iskelenin ucunda, omuzlarında bir battaniyeyle duruyordu. Büyükannesinin onları görmek için ne kadar zamandır orada beklediğini kestiremedi ama tekne kıyıya yanaştıkça Ava'nın emin olduğu bir şey vardı, nonna her konuda ne yapacağını

* (İta.) büyükanne

bilirdi; Ava'nın hayatında bir anda, hiçbir uyarı vermeden gelişen, istenmeyen her şey konusunda.

“Nonna!” dedi Ava tekneden iskeleye atlarken. Büyükannesini hiç bırakmak istemeyerek, sımsıkı kucakladı.

“Eh, seni görmek de çok güzel, *bella**,” dedi nonna ve battaniye ikisini de sarmalayana dek Ava'nın sırtına sarıldı. Büyükannesinin her şeyi daha iyi hâle getirebileceğine dair olan inancına layık bir kucaklaşmaydı bu ve Ava'nın içindeki korkunç bir şey olacağına dair olan o berbat hissin yakında geçeceğini söylüyordu. Kucaklaşma, bunun sadece bir histen ibaret olduğunu belirtiyordu. Bir his onu uzaklara götüremezdi.

* (İta.) güzelim

“Bu yeni,” dedi nonna, Ava’nın valizini alarak.

Dalgalardan kaçmak için tahtaların arasından çıkan düzinelerce rıhtım örümceğine bakarak “Babam kendi valizimin olması gerektiğini söyledi,” diye yanıtladı Ava.

“Eh, haklı,” dedi nonna, Ava’yı rıhtıma yönlendirirken. “Bu senin tek başına ilk yolculuğun. Büyük bir şey bu.”

Ava, büyükannesinin peşinden kıyıyı çevreleyen yoğun bahçenin içinden dik merdivenleri çıktı. Üç set basamaktan sonra güneş ışığının aydınlattığı, asılı



çiçekler ve sepetler dolusu bitkinin bulunduğu verandaya ulaştılar. Büyükanne ve büyükbabasının kulübesi adanın en yüksek noktasına kondurulmuştu ve tüm kova hâkimdi. Ava uzaktaki marinayı seçebiliyordu.

“Haydi gel, eşyalarını yerleştirelim,” dedi nonna ön kapıyı açarak. “Bu battaniyeye artık ihtiyacımız yok! Güneş ısıtmaya başladı bile.”

“Annem Kore marketinden taze tteok yolladı,” diye mırıldandı Ava, içeri girmeye tereddüt ediyordu. “Sana vermemi söyledi.”

“Teşekkürler,” diye seslendi nonna koridordan. “Bugün onu yemeyiz, buzluğa koyarım.”

Kapının eşiğinde su dolu bir kova duruyordu. Ava ayağının ucuyla kovaya vurdu ve içindeki suda oluşan minik dalgalar aynı hızla kayboldular.

“Nonna?” dedi Ava, hâlâ kapının eşiğinde duruyordu.

“Evet, bella,” diye cevap verdi büyükannesi.

“Anneme kötü bir şey mi olacak?”

“Elbette hayır,” dedi nonna, Ava’nın yanına geri gelerek. “Annen sadece bebek sahibi olacak. İki bebek, aslına bakarsan. İki kızla hamileyken bazen daha özenli olmak gerekiyor, hepsi bu. Hiç kimse sana olup biteni açıklamadı mı?”

“Belki. Ama *sana* sormak istedim.”

“Büyükannen endişeli görünüyor mu?” Nonna güneş ışığına doğru uzanmıştı. Ava endişeyle büyükannesinin ada kadar yeşil ve gri gözlerinin içine baktı ve bakışlarında yalan söylediğine dair hiçbir şey görmedi.

“Hayır,” dedi nihayet Ava.

Büyükannesi elini Ava’nın yanağına koyunca Ava, onun elindeki nasırları hissetti. “Unutma, nonnanın yanındasın. Haydi şimdi gidip mayonu giy. Hazır dışarıda çok fazla böcek yokken öğle yemeğimizi erkenden dışarıda yiyelim. Aa, bir de, eğer iki numaranı yapman gerekirse, nonnana haber ver. Şu kovayı kullanman lazım. Elektrikler yok.”

Ava toz toprak içindeki göl suyuyla dolu yerdeki kovaya baktı ve midesi bulandı.

“Tuvaletimi kovaya mı yapmam gerekiyor?”

“Hayır, şapşal ördek,” dedi aşağıdaki basamaklardan nonna. “Ama elektrik olmadan gölden su çekeme-

yiz. Eğer tuvalete dökmeđ için çok su gerekecekse bu kovayı kullanmak gerekiyor.”

“Elektrik olmadan herhangi bir şeyi nasıl yapacağız ki?”

“Hallederiz. Nonnanın bir sürü numarası var. Ve belki de elektrik akşam yemeğinden önce gelir.”

Babasının eski odasında, Ava valizini komodinin yanı başında buldu. Bu oda ziyarete geldiklerinde anne babasının da kaldıkları yerdı. Odanın içi ona şimdi nasıl da yalnız olduğunu hatırlatan tanıdık eşyalarla doluydu. Şifonyerin üzerinden kendisinin ve anne babasının bir arada olduğu resmi alıp sırtüstü yatağa uzandı. Aile fotoğrafı göğsünde bir ağırlık yapıyordu. Gözlerini kapatıp o anda uykuya dalmayı, uyandığında yaz tatili boyunca düşünmesi gereken tek şeyin en yakın arkadaşı Ruby Young’la ne zaman buluşacağı olduğu odasında olabilmeyi diledi.

Ava gözlerini yeniden açtığında kulübenin kalın kütüklerindeki koyu renkli budaklar gölgeler içinde ona bakıyordu. Annesi nasıl olacaktı da bir aydan uzun bir süre yatakta kalacaktı? *Yatak istirahati* cidden düşündüğü anlama mı geliyordu? Mesela annesinin nasıl tuvalete gideceğini çözememişti Ava ya da eğer

yataktan kalkmasına izin yoksa nasıl giyinecekti? Ve bunlar sadece Ava'nın ilk aklına gelenlerdi.

Krem rengi eski moda telefon yatağın diğer tarafındaki komodinin üzerinde duruyordu. Ava'nın bir lise öğrencisi olana dek cep telefonu sahibi olmasına izni yoktu, annesi öyle demişti, bu nedenle sabit hattı kullanmak durumundaydı. Annesini aramak için ahizeyi kaldırdı fakat dışarıyı aramak için yapılması gereken bir şey vardı ama neydi hatırlayamıyordu. Nonna birden fazla kez telefonun paylaşımlı bir hat olduğunu açıklamıştı ama Ava önce servis sağlayıcının mı yoksa kulübenin numarasını mı çevirmeliydi, hatırlayamıyordu. Tek bildiği bazen ahizeyi kaldırdığında başka birilerinin hâlihazırda konuşuyor olabileceğiydi. Öylece onları dinleyebilirdi ve haberleri bile olmazdı. Bazen büyükannesi biriyle konuşurken yabancı biri ahizesini kaldırıp numaraları çevirmeye başlayabilirdi ve nonna zaten telefonda olduğunu anlatmak zorunda kalırdı.

Ava ahizeyi yerine bıraktı. Bilgisayarından annesine mesaj atabilirdi ama internet büyükannesi ile büyükbabasının sahip olmadığı bir diğer şeydi. Eğer Ava internet kullanmak isterse arabayla kasabadaki kütüphaneye gitmeleri gerekiyordu. Ava bir inilti çıkardı. Bu

kulübede hiçbir şey kolay değildi. Hiçbir şey evdeki gibi değildi.

Hâlâ ıslakken bir poşete koyup valizine tıktığı en sevdiği mayosunu giydi. Islak mayo giymek her zaman tuvalete gitmesine neden oluyordu. Bunun onu tuhaf yapıp yapmadığını merak etti ya da belki de başkaları da aynı ürpertici dürtüye sahipti. Tek bildiği bunun gerçek olduğuydu, kimselere söylemeye cesaret edemediği türden bir gerçek hem de.

Tuvaletin ışığını açtı ama ortalık hâlâ karanlıktı ve Ava elektriklerin kesik olduğunu hatırladı.

Yüksek sesle “İmkânı yok,” dedi yüzdükten sonra kurulanmak için bir havlu kaparken. Ayakkabılarını yarım yamalak giymiş hâlde dışarı koştu, su dolu kovanın yanından atladi. “Hayatta olmaz!”